

Arrest

nr. 350 610 van 17 juli 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Lucien Defays 24-26
4800 VERVIERS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juni 2026.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juli 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat N. EL JANATI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché F. FARAH, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S. R. (...), bent geboren te Oujda in Marokko. U verklaart in 2017 een auto gekregen te hebben van een vriend, genaamd H. B. (...). Deze auto bleek niet vergund te zijn, waardoor u gearresteerd werd en een gevangenisstraf kreeg van één jaar. Uw vriend H. (...) moest zijn straf vier jaar lang uitzitten en vond dit oneerlijk. Om die reden wil hij u wreken. U had voor het laatst contact met H. (...) in 2022. Als u H. (...) ooit terug zal zien, vreest u dat er ruzie zal ontstaan en ofwel hij, ofwel u, vermoord zal worden.

U verliet Marokko in 2019. U reisde naar Kroatië waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. U wachtte uw verdere procedure niet af en reisde naar Italië en Spanje, waarna u vervolgens in

2021 aankwam in België. U verbleef drie maanden in België, waarna u opnieuw naar Spanje ging om te werken. U heeft tevens een zoon in Frankrijk van drie maanden oud. U arriveerde opnieuw in België in 2025.

Gedurende een controleactie (04/03/2026) van de federale politie werd u aangetroffen zonder geldige verblijfsdocumenten. Twee keer (14/04/2026 en 15/04/2026) werd u naar de luchthaven in Zaventem gebracht voor een terugvlucht naar Casablanca, Marokko. Deze uitzetting mislukte tweemaal. U besloot een verzoek om internationale bescherming in te dienen op 27 april 2026.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u een kopie neer van documenten van de rechtbank en een attest van uw advocaat.

B. Motivering

U maakt géén elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het CGVS stelt evenmin dergelijke noden vast. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend.

Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures van de Vreemdelingenwet.

Bij KB van 3 december 2025 werd Marokko vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u de status van vluchteling niet kan worden toegekend.

U legt tegenstrijdige verklaringen af die uw geloofwaardigheid ernstig ondermijnen.

- *Bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud werd u gewezen op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, met name dat u de volledige waarheid dient te vertellen en zoveel mogelijk informatie moet geven (CGVS, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.*

- *U biedt geen duidelijk zicht op uw reisweg. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) vertelde u Marokko verlaten te hebben in 2020, waarna u naar Kroatië reisde. Omdat u graag 'een kijkje' wou nemen in Europa reisde u via onbekende landen door tot België. U kwam aan in België in mei 2020 (Verklaring DVZ, sectie 33). Gedurende uw persoonlijk onderhoud stelt u Marokko verlaten te hebben in 2019. U stelt in 2020 nooit in België geweest te zijn, maar wel in Italië en Spanje, waarna u in 2021 drie maanden in België zou verbleven hebben om vervolgens terug te keren naar Spanje. U stelt tot en met oktober 2025 in Spanje verbleven te hebben (CGVS, p.3-4). Ten slotte legde u geen enkele bewijzen neer van uw reisweg (paspoort, tickets, foto's...), uw verklaringen betreffen blote beweringen.*

- *U dient laattijdig een verzoek om internationale bescherming in. Het CGVS heeft geen zicht op uw werkelijke reisweg en aankomst in België (zie supra), maar u diende pas asiel in 2026 in België in, terwijl u stelde ofwel in 2020, ofwel in 2021 in België aangekomen te zijn. U hierop gewezen, stelt u dat u voor 2026 geen tijd had om asiel aan te vragen aangezien u werkte (CGVS, p.4). Dit staat haaks op de doeleinden van de nood aan internationale bescherming, wat duidelijk niet voor uw situatie van toepassing is.*

- *U verklaart dat u geen nood had aan internationale bescherming in Kroatië. Dit staat haaks op uw redenen van vertrek uit Marokko waar u stelt te vrezen voor uw leven (zie infra) (CGVS, p.4). Dan weer tijdens uw interview bij DVZ verklaarde u te willen terugkeren naar Kroatië en u enkel asiel aanvraagt in België om te kunnen terugkeren naar Kroatië (Verklaring DVZ, sectie 23,28). U hiermee geconfronteerd tijdens uw persoonlijk onderhoud, komt u niet verder dan dat het 'een gedachte was van het moment' (CGVS, p.4).*

- *U verklaart dat u in Kroatië minderjarig was, hetgeen niet mogelijk is aangezien u geboren bent in het jaar 1998. U tracht het CGVS te misleiden met foutieve persoonlijke informatie (CGVS, p.4).*

- U legt tegenstrijdige verklaringen af over uw familie. Bij DVZ stelt u dat uw broer overleden is. Dan weer tijdens uw persoonlijk onderhoud stelt u dat uw broer in uw geboortedorp in Marokko woont bij uw moeder. U heeft tot op heden contact met hen (Verklaring DVZ, sectie 18; CGVS, p.6).

Uit niets blijkt dat u gevaar voor uw leven loopt in Marokko omwille van een ruzie met H. (...).

- Tijdens het persoonlijk onderhoud werd u meermaals de kans gegeven om uw relaas in uw eigen woorden te vertellen. Uw verklaringen blijven extreem summier (CGVS, p.6-7). Er is u expliciet gewezen op uw verantwoordelijkheid om uw vluchtaanleiding voor het CGVS duidelijk te maken, maar u blijft hier compleet in gebreke. De vaststelling dat u niet in staat blijkt om uw vluchtreden in uw eigen woorden uit te leggen, ondermijnt de geloofwaardigheid ervan totaal.

- U verklaart geen problemen te hebben met de autoriteiten in Marokko, maar enkel een probleem te hebben met een vriend. U gevraagd hoe deze persoon heet, komt u niet verder dan zijn voornaam 'H. (...)' te noemen. U gevraagd naar zijn achternaam, denkt u dat hij H. L. (...) heet. U weet dit niet zeker, want u stelt dat het al lang geleden is. U hiermee geconfronteerd, komt u terug op uw antwoord en stelt dat hij H. B. (...) heet. Het CGVS hecht geen geloof aan uw problemen met deze persoon, gezien u niet eens kennis heeft over zijn volledige naam (CGVS, p.6-7).

- Waar u stelt dat H. (...) bij uw moeder is langsgeslagen om u te zoeken in 2022, merkt het CGVS op dat dit louter blote beweringen zijn. U geeft geen enkel detail over mogelijke bedreigingen. U hebt zich ook jarenlang niet meer geïnformeerd over deze bedreigingen. Als u werkelijk voor uw leven zou vrezen bij terugkeer naar Marokko omwille van deze bedreigingen, is het niet geloofwaardig dat u zich jarenlang niet informeert over de problemen waardoor u zeggend niet kan terugkeren. Opnieuw blijkt uw relaas compleet ongeloofwaardig te zijn.

- Het door u ingediende document betreffen kopieën die dateren van 2017. Meer specifiek gaan deze documenten over uw rechtszaak in Marokko, betreffende uw veroordeling voor een gevangenisstraf en geldboete. U ging in hoger beroep destijds. Volgend vonnis werd geveld (zie vertaling in dossier): "Het omstreden vonnis wordt in zijn oorspronkelijke vorm gehandhaafd, met gedeeltelijke wijziging, waarbij de oorspronkelijke gevangenisstraf van de verdachte wordt teruggebracht tot acht maanden en de verdachte wordt veroordeeld tot betaling van de proceskosten en wordt veroordeeld tot de wettelijk vastgestelde minimumstraf." Dit document kan bovenstaande bevindingen niet ombuigen in positieve zin. Het CGVS merkt op dat deze documenten noch uw genoemde vrees, noch uw conflict met H. (...) aantonen. Daarbovenop dateert het document van 2017.

- Het is opmerkelijk dat u pas een verzoek om internationale bescherming in België indiende op 27/04/2026, nadat er twee mislukte pogingen plaatsvonden (14/04/2026 en 15/04/2026) om u te laten terugkeren naar Marokko per vliegtuig. Omwille van deze mislukte repatriëringen, uw tegenstrijdigheden en ongeloofwaardig asielrelaas, heeft het CGVS sterke vermoedens dat u een verzoek om internationale bescherming in België indiende om uw terugkeer naar Marokko uit te stellen (zie administratief dossier).

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van artikel 3, 5) van Verordening (EU) 2024/1347, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) van Verordening (EU) 2024/1347 bestaat. Bijgevolg komt u ook niet in aanmerking voor de status van subsidiaire bescherming.

Het attest van uw advocaat dat u neerlegde kan bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Dit houdt geen verband met uw zogenoemde problemen.

C. Conclusie

U komt overeenkomstig de hoofdstukken II en III van Verordening (EU) 2024/1347 niet in aanmerking voor erkenning als vluchteling. Verder komt u overeenkomstig de hoofdstukken II en V van Verordening (EU) 2024/1347 niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel stelt de verzoekende partij dat: "WEZENLIJKE ONREGELMATIGHEID VAN DE HOORPROCEDURE VIA VIDEOCONFERENTIE – SCHENDING VAN ARTIKEL 22 VAN DE GRONDWET,

ARTIKEL 6, LID 3, VAN DE AVG EN ARTIKEL 8 VAN HET EVRM A. Arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 73/2026 van 18 juni 2026 Het Grondwettelijk Hof, dat door de Raad van State was verzocht om een prejudiciële beslissing over de grondwettigheid van een persoonlijk gesprek via videoconferentie in het kader van de asielprocedure, heeft op 18 juni 2026 een arrest van algemene strekking gewezen (arrest nr. 73/2026). Het Hof heeft allereerst in punt B.14.1 van zijn arrest vastgesteld dat verschillende bepalingen van de wet van 15 december 1980, zoals deze ten tijde van de feiten van toepassing waren [...]

Het Hof heeft echter in punt B.14.2 verduidelijkt dat deze bepalingen ook anders kunnen worden uitgelegd, namelijk dat zij „niet toestaan dat dit gesprek via videoconferentie plaatsvindt”.

Volgens deze interpretatie zijn de betrokken bepalingen verenigbaar met artikel 22 van de Grondwet, gelezen in samenhang met artikel 6, lid 3, van de AVG en met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Bijgevolg oordeelde het Grondwettelijk Hof dat de bepalingen van de wet van 15 december 1980 die het houden van een persoonlijk onderhoud via videoconferentie toestaan, bij hun toepassing op verzoeken die tussen 27 november 2025 en het moment van de uitspraak zijn ingediend, in strijd zijn met artikel 22 van de Grondwet, gelezen in samenhang met artikel 6, lid 3, AVG en artikel 8 EVRM.

B. De onmiddellijke toepassing door het J. (...) -arrest van het CCE van 25 juni 2026

Uw raadsman heeft onmiddellijk de consequenties getrokken uit dit grondwettelijk arrest in de zaak J. (...) (CCE 368 124/V, arrest nr. 349 227 van 25 juni 2026), in bewoordingen die rechtstreeks toepasbaar zijn op de onderhavige zaak.

In punt 3.6 van dit arrest heeft uw raadsman vastgesteld: „[...]”

In punt 3.7 heeft uw raadsman toegevoegd: „[...]”

In punt 3.9 heeft uw Raad ten slotte de nietigverklaring van het bestreden besluit gelast, overeenkomstig artikel 2.60, §2, tweede alinea, van de CCE-wet.

B. Toepassing op de onderhavige zaak: een absoluut identieke situatie

De situatie van de heer R. S. (...) is in alle opzichten identiek aan die in de zaak J. (...), en de juridische oplossing moet dezelfde zijn. In de onderhavige zaak:

Vond de persoonlijke hoorzitting van 18 mei 2026 plaats via videoconferentie vanuit het centrum van Vottem (beslissing CGRA, blz. 1: „U werd op 18 mei 2026 door het Commissariaat-generaal gehoord van 9 uur tot en met 9 uur 40 door middel van een videoconferentie”);

De aanvraag voor internationale bescherming van de heer R. (...) werd ingediend op 27 april 2026, dus binnen de periode waarop het grondwettelijk arrest nr. 73/2026 betrekking heeft (beslissing ingediend na 27 november 2025);

De bestreden beslissing is volledig gebaseerd op de notulen van het gesprek via videoconferentie van 18 mei 2026: de gehele beoordeling van de geloofwaardigheid, de aangevoerde tegenstrijdigheden, de twijfel over de achternaam van de dader, de oppervlakkigheid van het relaas – alles vloeit uitsluitend voort uit deze ongeldige notulen;

Overeenkomstig punt 3.7 van het arrest J. (...) is uw raadsman niet in staat zich op deze notities te baseren om de bestreden beslissing te bevestigen of te herzien, hetgeen noodzakelijkerwijs inhoudt dat de zaak moet worden terugverwezen naar het CGRA.

De onregelmatigheid is des te ernstiger omdat in de onderhavige zaak de afwijzingsbeslissing hoofdzakelijk berust op een negatieve geloofwaardigheidsbeoordeling die is gebaseerd op gedragsaspecten die tijdens het gesprek zijn waargenomen (aarzeling over een achternaam, laconieke antwoorden), terwijl juist deze elementen het meest zijn vertekend door het ongrondwettelijke technologische systeem.

C. Procedureel gevolg: nietigverklaring en terugverwijzing

Op grond van de rechtstreekse toepassing van artikel 2.60, §2, lid 2 van de CCE-wet moet de bestreden beslissing worden vernietigd en moet de zaak worden terugverwezen naar het CGRA. Bij de herziening zal het CGRA een persoonlijk verhoor in aanwezigheid van de verzoeker moeten organiseren, onder omstandigheden die voldoen aan de grondwettelijke en verdragsrechtelijke vereisten zoals vastgesteld in arrest nr. 73/2026 van het Grondwettelijk Hof.

Verzoekster behoudt zich uitdrukkelijk het recht voor om tijdens een nieuwe persoonlijke hoorzitting al haar bezwaren volledig naar voren te brengen, onder omstandigheden die haar recht om gehoord te worden ten volle waarborgen.”

In een tweede middel stelt de verzoekende partij dat: “RECHTSFOUT EN KLEURIGE BEOORDELINGSFOUT MET BETREKKING TOT DE TOEPASSING VAN HET BEGRIP „VEILIG LAND VAN HERKOMST” EN SCHENDING VAN HET INDIVIDUELE ONDERZOEK Onverminderd het voorlopige middel dat op zichzelf al tot nietigverklaring van de beslissing leidt, voert verzoekster subsidiair de volgende inhoudelijke middelen aan, opdat uw Raad bij de herziening over alle nodige elementen beschikt voor een volledige behandeling van het dossier. Het Commissariaat-generaal baseert zijn beslissing in de eerste plaats op de toepassing van artikel 57/6/1, §1 van de wet van 15 december 1980, met het argument dat de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst. In de beslissing wordt vermeld dat Marokko bij Koninklijk Besluit van 3 december 2025 is aangewezen als veilig land van herkomst en dat deze kwalificatie de toepassing van de versnelde procedure rechtvaardigt. Deze premisse is bepalend voor de gehele daaropvolgende analyse van het CGRA. Deze methodologie is met een dubbele fout bezaaid.

A. Het vermoeden van veiligheid is strikt weerlegbaar

De aanmerking van een staat als „veilig land van herkomst“ berust op een macroscopische beoordeling van de situatie op het gebied van de grondrechten. Dit leidt tot een vermoeden van veiligheid, maar dit vermoeden is strikt weerlegbaar. Artikel 36 van Richtlijn 2013/32/EU (waarvan de waarborgen zijn overgenomen in de nieuwe Verordening (EU) 2024/1348) zijn overgenomen) bepaalt uitdrukkelijk dat een derde land alleen als veilig voor een bepaalde asielzoeker kan worden beschouwd indien de betrokkene geen ernstige redenen heeft aangevoerd die aanleiding geven tot de veronderstelling dat het in zijn specifieke geval geen veilig land van herkomst is. In de onderhavige zaak heeft de verwerende partij de kwalificatie van Marokko als een argumentatief schild gebruikt dat elke concrete analyse van het individuele risicoprofiel van de verzoekende partij overbodig maakt, hetgeen een rechtsfout vormt.

B. Bescherming tegen niet-statelijke actoren

Verzoekster heeft nooit beweerd te vluchten voor vervolging door de Marokkaanse staat. Het gevaar dat zij loopt, gaat uitsluitend uit van een niet-statelijke actor, namelijk de heer H. B. (...). Het Europese asielrecht, zoals vastgelegd in artikel 7, lid 1, onder c), van Verordening (EU) 2024/1347 en omgezet in artikel 48/5, lid 1, c) van de wet van 15 december 1980, bepaalt uitdrukkelijk dat vervolging en ernstige schendingen kunnen uitgaan van „niet-statelijke partijen of organisaties, indien de staat of de staatsactoren niet in staat of niet bereid blijken te zijn bescherming te bieden“. Het CGRA heeft geen vragen gesteld, noch het dossier onderzocht met betrekking tot het daadwerkelijke vermogen van Marokko om verzoekster tegen deze specifieke dreiging te beschermen. Het abstracte beroep op het begrip „veilig land van herkomst“ om een individueel risico afkomstig van een niet-statelijke actor terzijde te schuiven, maakt de redenering van verweerder ongeldig.”

In een derde middel zet de verzoekende partij uiteen dat: “KLAAR BEKENDE BEOORDELINGSFOUT MET BETREKKING TOT DE GELOOFWAARDIGHEID, ONTKENNING VAN DE BEWIJSKRACHT VAN DE DOCUMENTEN EN SCHENDING VAN HET BEGINSEL VAN HET VOORDEEL VAN DE TWIJFEL (ART. 48/6)

De belangrijkste argumentatie van het CGRA om de aanvraag af te wijzen, bestaat erin te beweren dat de verzoeker „tegenstrijdige verklaringen“ heeft afgelegd die „zijn geloofwaardigheid ernstig ondermijnen“. De bestreden beslissing gaat stapsgewijs te werk, waarbij secundaire feitelijke elementen worden geïsoleerd om daaruit een algemene ongeloofwaardigheid van het verhaal af te leiden.

Over de gevolgen van de ongrondwettige videoconferentieregeling voor de beoordeling van de geloofwaardigheid. Er moet meteen worden benadrukt dat de gehele geloofwaardigheidsanalyse van het CGRA vanaf de basis ongeldig is: zij is uitsluitend gebaseerd op aantekeningen van een gesprek dat plaatsvond onder omstandigheden die inmiddels als ongrondwettig zijn erkend. Overeenkomstig het arrest J. (...) (punt 3.7) mogen deze notities niet worden gebruikt. Nog meer subsidiair, mocht uw Raad niettemin de inhoud van de geloofwaardigheid moeten onderzoeken, voert de verzoekende partij het volgende aan.

A. Over het migratietraject

Het CGRA verwijt de verzoekster dat zij geen nauwkeurig beeld van haar traject geeft en dat zij bij haar registratie bij de Dienst Vreemdelingenzaken tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de datum van haar eerste verblijf in België. Er zij aan herinnerd dat het gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken een louter administratief karakter heeft – een gestandaardiseerd formulier dat in allerijl wordt ingevuld. Het tegenover elkaar stellen van de beknopte aantekeningen van deze eerste administratieve filter en de verklaringen tijdens een grondig verhoor is een praktijk die in de rechtspraak regelmatig wordt afgekeurd.

Wat betreft de eis van het CGRA om schriftelijk bewijs van de reis te leveren: dit getuigt van een gebrek aan realiteitszin ten aanzien van de illegale migratiestromen. Iemand die op de vlucht is voor de dood, illegaal de grenzen van Kroatië naar Spanje oversteekt en in onzekere omstandigheden en de illegaliteit leeft, houdt geen archief bij van zijn reis. Het eisen van dergelijk bewijsmateriaal is een onredelijke eis die in strijd is met artikel 48, lid 6, van de wet van 15 december 1980.

B. Over de leeftijdsverklaring in Kroatië

Het staat buiten kijf dat de verzoeker in Kroatië een onjuiste verklaring over zijn leeftijd heeft afgelegd. Dit feit moet echter in zijn context worden bekeken. De richtsnoeren van de AUEA (2025) bevelen uitdrukkelijk aan om een onderscheid te maken tussen incidentele leugens die verband houden met het overlevingsinstinct en leugens die betrekking hebben op de kern van de vrees voor vervolging. Een valse leeftijdsverklaring in een doorreisland kan het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling en een vendetta in Marokko niet door besmetting ongeldig maken.

C. Over de achternaam van de dader – het versterkende effect van de ongrondwettelijke regeling Het CGRA verwijt de verzoekster dat zij aarzelde over de volledige naam van de heer B. (...), waarbij zij eerst „L. (...)“ noemde alvorens zich te corrigeren. Deze aarzeling wordt voorgesteld als een aanwijzing voor verzinzels.

Het is paradoxaal dat het CGRA juist dit soort gedragsobservaties – die het eerste slachtoffer zijn van het videoconferentiesysteem – gebruikt als grond voor het afwijzen van de geloofwaardigheid. In het grondwettelijk arrest nr. 73/2026 is juist vastgesteld dat de gebruikte technische apparatuur geen betrouwbare waarneming van spontaniteit en gedragsnuances garandeert. Even aarzelen over een achternaam tijdens een verhoor onder hoge druk, vanuit een detentiecentrum, via een scherm, om zich

onmiddellijk daarna te corrigeren, is een uiting van de normale werking van het menselijk geheugen, geen aanwijzing voor bedrog.

D. Over de bewijskracht van het Marokkaanse vonnis uit 2017

De verzoeker heeft een kopie van het vonnis van de Marokkaanse rechtbank uit 2017 overgelegd. Dit officiële document bevestigt het bestaan van de strafrechtelijke vervolging, zijn veroordeling en de vermindering van zijn straf tot acht maanden gevangenisstraf.

De verweerder stelt dat dit document noch de aangevoerde angst, noch het conflict met H. (...) aantoont. Deze verwachting is juridisch volstrekt onlogisch. Het vonnis uit 2017 doet precies wat bewijs moet doen: het maakt de oorsprong van het conflict concreet. Van de verzoekster eisen dat zij een schriftelijk document overlegt waaruit blijkt dat een crimineel haar mondeling met de dood heeft bedreigd, komt neer op een „probatio diabolica”. Het CGRA wijst onweerlegbaar objectief bewijs af onder een onrechtmatig voorwendsel.

E. Over het voordeel van de twijfel (art. 48/6)

Artikel 48/6 van de wet van 15 december 1980 en artikel 37 van Verordening (EU) 2024/1347 verplichten de autoriteit om het voordeel van de twijfel te verlenen wanneer de verklaringen over het algemeen coherent zijn en de verzoeker zich redelijkerwijs heeft ingespannen om zijn verzoek te onderbouwen.

In deze zaak is het kernfeit van de aanvraag – de strafrechtelijke veroordeling uit 2017 – vastgesteld aan de hand van onomstotelijk schriftelijk bewijs. De twijfels van het CGRA hebben uitsluitend betrekking op bijkomstige elementen (reizen, opgegeven leeftijd in een derde land, gecorrigeerde achternaam). Door te weigeren het voordeel van de twijfel te verlenen met betrekking tot deze minder belangrijke punten, terwijl de feitelijke premisse van het conflict bewezen is, heeft de verweerder artikel 48, lid 6, van de wet geschonden.”

In het daaropvolgend middel betoogt de verzoekende partij dat: “ONJUISTE BEOORDELING MET BETREKKING TOT DE TERMIJN VOOR HET INDIENEN VAN HET VERZOEK EN DE AAN DE VERZOEKER TOEGESCHREVEN INTENTIE

Het CGRA leidt uit het indienen van de aanvraag op 27 april 2026, onmiddellijk na het mislukken van twee verwijderingspogingen (14 en 15 april 2026), een sterk vermoeden van vertragersmanoeuvres af. Het staat vast dat de termijn voor het indienen van een verzoek om internationale bescherming geen voorwaarde is voor ontvankelijkheid en op zichzelf geen grond kan vormen voor de afwijzing van een verzoek. De laattijdigheid vormt een aanwijzing die moet worden beoordeeld in het licht van het profiel en de psychologie van de verzoeker. Verzoekster heeft tot 2025 informeel in Spanje gewerkt, waaruit blijkt dat zij streefde naar financiële zelfstandigheid. Veel Marokkaanse onderdanen geloven ten onrechte dat zij geen toegang hebben tot de asielprocedure, wat hen ervan weerhoudt om deze procedure spontaan in te leiden. Juist omdat het vooruitzicht om op Marokkaans grondgebied terecht te komen concreet en onmiddellijk reëel werd, moest verzoekster het laatste juridische redmiddel dat haar ter beschikking stond, invoeren. De reflex om internationale bescherming aan te vragen wanneer een terugkeer naar het gevaar onmiddellijk dreigt, is een logische overlevingsreactie, geen vertragersmanoeuvre.”

Vervolgens betoogt de verzoekende partij: “RECHTSFOUT MET BETREKKING TOT DE ANALYSE VAN DE ACTUALITEIT VAN HET RISICO EN HET INDIVIDUELE PROFIEL Het CGRA probeert het gevaar te bagatelliseren door te benadrukken dat het laatste contact met de heer B. (...) dateert van 2022 en dat de verzoekster zich sindsdien niet meer heeft geïnformeerd over de stand van zaken met betrekking tot de bedreigingen. Het uitblijven van incidenten tussen 2022 en 2026 is geen bewijs dat de wrok van de dader is verdwenen; het is het directe gevolg van de fysieke afwezigheid van het doelwit. De heer B. (...) kon de verzoekende partij niet aanvallen om de enkele reden dat hij niet wist waar zij zich in Europa bevond. In geval van terugkeer naar Marokko maken de omvang van het land, de doeltreffendheid van sociale media bij het opsporen van personen en de gemeenschapsbanden een vlucht binnen het land onmogelijk en illusoir. De verzoekende partij vertoont een concreet risicoprofiel dat de verwerende partij heeft geweigerd te kwalificeren, waardoor zij haar verplichting tot een grondig onderzoek heeft geschonden. “

In het voorlaatste middel voert de verzoekende partij de schending aan van het “RECHT OP SUBSIDIAIRE BESCHERMING (ART. 48/4 WET VAN 15 DECEMBER 1980 / VERORDENING 2024/1347)

Mocht uw Raad, in het onwaarschijnlijke geval, van oordeel zijn dat het geschil niet onder de gronden van het Verdrag van Genève valt, dan zou het absoluut noodzakelijk zijn om subsidiaire bescherming toe te kennen. Artikel 48/4, lid 2, onder b), van de wet van 15 december 1980, gelezen in samenhang met de artikelen 15 tot en met 20 van Verordening (EU) 2024/1347, heeft uitdrukkelijk betrekking op „foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen”. De dreiging tegen de verzoeker is duidelijk: ofwel hij, ofwel de heer B. (...) zal worden gedood wanneer zij elkaar weerzien. Het EHRM heeft, met name in J.K. and Others v. Sweden (Grote Kamer, 23 augustus 2016), het beginsel vastgelegd dat het risico om behandelingen te ondergaan die in strijd zijn met artikel 3 EVRM, niet kan worden omzeild door onduidelijkheden over de reisroute. Het terugsturen van de verzoeker naar Marokko zou hem blootstellen aan een risico op ernstig fysiek geweld. Het verzuim van de Marokkaanse staat om dit soort bloedwraakmisdrijven te voorkomen, maakt het beeld compleet van het risico waarop artikel 48, lid 4, onder b), betrekking heeft.”

In het laatste middel voert de verzoekende partij de schending aan van “*HET BEGINSEL VAN FORMELE MOTIVERING EN VAN DE ALGEMENE BEGINSELEN VAN GOED BESTUUR Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 verplicht het CGRA om de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden waarop het zijn beslissing baseert. De algemene beginselen van behoorlijk bestuur vereisen een grondig, zorgvuldig en onpartijdig onderzoek. Ten eerste: het ongrondwettige gebruik van videoconferenties. De hoorzitting van 18 mei 2026 vond plaats via videoconferentie vanuit het centrum van Vottem, onder omstandigheden die inmiddels door arrest nr. 73/2026 als ongrondwettelijk zijn erkend. Het baseren van een afwijzing van de geloofwaardigheid op aarzeling over een achternaam tijdens een gesprek dat onder deze onrechtmatige omstandigheden werd gehouden, getuigt van een starheid in de beoordeling die in strijd is met de zorgvuldigheidsplicht. Ten tweede: de administratieve overhaasting. De veelzeggende chronologie van het dossier toont een hardnekkige wil om achteraf een reeds ingeleide uitzettingsprocedure te rechtvaardigen: eerste beslissing genomen binnen twee dagen (20 mei 2026), spontane intrekking naar aanleiding van het beroep (3 juni 2026), nieuwe beslissing op basis van dezelfde elementen zonder herhoorzitting (19 juni 2026). Door aldus te handelen heeft het CGRA zijn verplichting tot een onpartijdig en individueel onderzoek geschonden, waardoor zijn besluit ongeldig is.*”

3. De nota met opmerkingen

De Raad ontvangt vanwege de verwerende partij een nota met opmerkingen, waarin zij het gelijk van haar beslissing herhaalt en repliceert op het verzoekschrift. Ook gaat de verwerende partij in op het arrest van het Grondwettelijk Hof van 18 juni 2026 met nummer 73/2026 en voegt ze een privacyverklaring bij.

4. Beoordeling

4.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

4.2. De verzoekende partij werd op 18 mei 2026 door het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissariaat-generaal) gehoord door middel van een videoconferentie, bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. De medewerker van het commissariaat-generaal en de tolk bevonden zich in de kantoren van het commissariaat-generaal. Gedurende heel de duur van het persoonlijk onderhoud was haar advocaat bij haar aanwezig in het gesloten centrum.

Artikel 57/5ter, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat het aan het commissariaat-generaal toekomt om de verzoeker om internationale bescherming minstens eenmaal op te roepen voor een persoonlijk onderhoud, om na te gaan of hij in aanmerking komt voor internationale bescherming. Tijdens een persoonlijk onderhoud in de zin van voormeld artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet wordt een verzoeker om internationale bescherming uitgenodigd om informatie mee te delen met betrekking tot zijn identiteit, zijn herkomst, de gronden voor zijn verzoek om internationale bescherming en zijn mogelijkheden tot terugkeer.

Artikel 57/5quater, § 1 van de Vreemdelingenwet voorziet erin dat de ambtenaar van het CGVS tijdens het persoonlijk onderhoud schriftelijk nota neemt van de verklaringen afgelegd door de verzoeker om internationale bescherming, dat die notities een getrouwe weergave vormen van de gestelde vragen en van de gegeven antwoorden en dat zij minstens de bij koninklijk besluit bepaalde gegevens bevatten. Deze bepalingen voorzien erin dat de vragen die werden gesteld en de antwoorden die zijn gegeven tijdens het onderhoud worden verwerkt.

Een persoonlijk onderhoud moet plaatsvinden in zodanige omstandigheden dat een passende geheimhouding wordt gewaarborgd en dat het recht op eerbiediging van het privéleven dat, onder meer, de bescherming van persoonsgegevens en van persoonlijke informatie omvat, wordt gewaarborgd. Dit betekent dat het gesprek plaatsvindt in een vertrouwelijke en veilige omgeving. Dit waarborgt de privacy van de betrokkene, beschermt gevoelige informatie en voorkomt dat derden (zoals buitenstaanders of autoriteiten in het land van herkomst) meeluisteren.

Het Grondwettelijk Hof erkent in zijn arrest nr. 73/2026 van 18 juni 2026 (ECLI:BE:GHCC:2026:ARR.073) dat een persoonlijk onderhoud via videoconferentie noodzakelijk gepaard gaat met een verwerking van persoonsgegevens (overwegingen B.8.2. en B.8.4). Dat geldt niet alleen voor de inhoud van het gesprek, maar ook voor de digitale doorgifte van gegevens en de verwerking van zogenaamde metagegevens. Met metagegevens wordt bedoeld op de persoonsgegevens die worden gegenereerd door het gebruik van de videoconferentiesoftware zelf, zoals de identiteit van de personen die inloggen, hun elektronische adressen enz. (overwegingen B.8.3.).

Aangezien een verwerking van persoonsgegevens raakt aan het recht op eerbiediging van het privéleven, zoals verankerd in artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het EVRM, dienen strikte regels te gelden inzake legaliteit, transparantie en voorzienbaarheid.

Het Grondwettelijk Hof overweegt in zijn arrest nr. 73/2026 van 18 juni 2026, naar aanleiding van twee prejudiciële vragen gesteld door de Raad van State over de grondwettigheid van een persoonlijk onderhoud per videoconferentie met daarbij de verstrekking van persoonsgegevens door middel van doorzending, het volgende:

“B.14.1. Op de door het verwijzende rechtscollege gestelde prejudiciële vragen dient te worden geantwoord dat de artikelen 51/5, 51/8, 51/10, 57/1, § 3, eerste lid, 57/5ter, § 1, 57/6/7, § 4, eerste lid, en 57/24, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 niet bestaanbaar zijn met de voormelde toetsingsnormen in zoverre zij :

- niet erin voorzien welke metagegevens worden verwerkt bij het houden van het persoonlijk onderhoud per videoconferentie en niet voorzien in het bestaan van die verwerking;*
- niet voorzien in de verwerking van de beelden en geluiden van de videoconferentie;*
- niet erin voorzien welke categorieën van personen toegang hebben tot de metagegevens en tot de beelden en geluiden van de videoconferentie;*
- niet erin voorzien welke welbepaalde doeleinden worden nagestreefd met de verwerking van de metagegevens en de beelden en geluiden van de videoconferentie;*
- niet voorzien in een bewaartermijn van de gegevens die worden verzameld tijdens het onderhoud per videoconferentie;*
- en, ten slotte, niet erin voorzien dat het in die bepalingen beoogde onderhoud per videoconferentie kan plaatsvinden.*

B.14.2. Het Hof stelt echter vast dat de in het geding zijnde bepalingen anders kunnen worden geïnterpreteerd, aangezien daarin nergens wordt gepreciseerd dat het erin beoogde persoonlijk onderhoud mogelijk per videoconferentie kan plaatsvinden. Zij kunnen dus in die zin worden geïnterpreteerd dat zij een onderhoud per videoconferentie niet toestaan. In die interpretatie zijn de in het geding zijnde bepalingen bestaanbaar met artikel 22 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 6, lid 3, van de AVG en met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.”

Het Grondwettelijk Hof heeft niet gezegd dat videoconferenties op zich ongrondwettig zijn. Ter volledigheid duidt de Raad erop dat onder ‘videoconferentie’ kan worden verstaan: *“een rechtstreekse audiovisuele verbinding, in real time, met als doel het verzekeren van een multidirectionele en gelijktijdige communicatie van beeld en geluid en een visuele, auditieve en verbale interactie tussen meerdere geografische van elkaar verwijderde personen of groepen van personen”* (artikel 27/1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State).

Wel heeft het Grondwettelijk Hof geoordeeld dat de toen voorliggende wettelijke basis onvoldoende was wanneer de betrokken bepalingen zo worden geïnterpreteerd dat zij een persoonlijk onderhoud per videoconferentie toelaten. De wet regelt immers niet:

- welke metagegevens worden verwerkt;
- of beeld- en geluidsgegevens worden verwerkt;
- wie toegang heeft tot die gegevens;
- voor welke doeleinden die gegevens gebruikt worden;
- hoe lang die gegevens bewaard worden;
- en zelfs niet uitdrukkelijk dat een persoonlijk onderhoud via videoconferentie mogelijk is.

Het Hof heeft daarbij expliciet verwezen naar artikel 22 van de Grondwet (bescherming van het privéleven), de AVG en artikel 8 van het EVRM (waarvan de draagwijdte analoog is aan die van artikel 22 van de Grondwet) en oordeelde in wezen dat de toen voorliggende bepalingen van de Vreemdelingenwet niet voldeden aan het wettigheidsbeginsel inzake gegevensbescherming. Het Hof oordeelde dat het wettigheidsbeginsel vervat in artikel 22 van de Grondwet niet zover gaat dat het de wetgever ertoe verplicht elk aspect van de verwerking van persoonsgegevens zelf te regelen. Een delegatie aan een ander orgaan is niet in strijd met dat beginsel, voor zover de machtiging voldoende nauwkeurig is omschreven en betrekking

heeft op de tenuitvoerlegging van maatregelen waarvan de essentiële elementen vooraf door de wetgever zijn vastgesteld. Bijgevolg moeten de essentiële elementen van de verwerking van persoonsgegevens in de wet zelf worden vastgelegd. Het Hof somt hierbij op dat de volgende elementen, ongeacht de aard van de betrokken aangelegenheid, in beginsel essentiële elementen uitmaken; 1° de categorie van verwerkte gegevens, 2° de categorie van betrokken personen, 3° de met de verwerking nagestreefde doelstelling, 4° de categorie van personen die toegang hebben tot de verwerkte gegevens en 5° de maximumtermijn voor het bewaren van de gegevens (overwegingen B.7.6.). Het Hof wees er verder op dat inzake de bescherming van de persoonsgegevens de vereiste van voorzienbaarheid, overeenkomstig artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het EVRM, impliceert dat voldoende precies moet worden bepaald in welke omstandigheden de verwerkingen van persoonsgegevens zijn toegelaten (overweging B.7.7.).

Uit het arrest nr. 73/2026 volgt dat zonder voldoende wettelijke omkadering het gebruik van videoconferentie bij het afnemen van een persoonlijk onderhoud van een verzoeker om internationale bescherming niet verenigbaar is met het recht op privacy en de regels inzake gegevensbescherming.

Artikel 57/5sexies van de Vreemdelingenwet, zoals ingevoegd bij de wet van 16 juni 2026 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ter uitvoering van het Migratie- en asielpact van de Europese Unie (BS 19 juni 2026), luidt als volgt:

“§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan in gerechtvaardigde omstandigheden het persoonlijk onderhoud per videoconferentie voeren.

§ 2. De verzoeker kan schriftelijk en in de proceduretaal de redenen voor een eventueel bezwaar tegen het persoonlijk onderhoud per videoconferentie aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen meedelen, binnen de termijn bepaald bij koninklijk besluit.

§3. Als hij de reden die ter verantwoording van het bezwaar bedoeld in paragraaf 2 geldig acht, roept de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de verzoeker op een latere datum opnieuw op voor een persoonlijk onderhoud of verzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen hem om bepaalde inlichtingen schriftelijk te verschaffen.

§4. Wanneer er tijdens het persoonlijk onderhoud wordt vastgesteld dat het niet aangewezen is dat het onderhoud per videoconferentie wordt gevoerd, roept de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de verzoeker op een latere datum op om het persoonlijk onderhoud verder te zetten of verzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen hem om bepaalde inlichtingen schriftelijk te verschaffen.”

Op heden voorziet de Vreemdelingenwet in artikel 57/5sexies aldus uitdrukkelijk in een wettelijke basis voor het commissariaat-generaal om in ‘gerechtvaardigde omstandigheden’ een persoonlijk onderhoud per videoconferentie te voeren. Echter, toen het persoonlijk onderhoud door middel van een videoconferentie plaatsvond bestond voormeld artikel nog niet.

Nu het Grondwettelijk Hof zich heeft uitgesproken over de (on)grondwettelijkheid van de hoger weergegeven normen moet in de gegeven omstandigheden worden vastgesteld dat het persoonlijk onderhoud - een essentieel onderdeel van de beschermingsprocedure - zoals die *in casu* werd georganiseerd via videoconferentie door de commissaris-generaal werd afgenomen op een onwettige wijze zonder voldoende wettelijke basis en zonder voldoende wettelijke regeling van de gegevensverwerking en de modaliteiten van het systeem, hetgeen raakt aan de kern van de procedure.

Voorts blijkt uit een lezing van het betreffende arrest nr. 73/2026 immers duidelijk dat het Grondwettelijk Hof als tweede cumulatief gebrek de afwezigheid van procedurele waarborgen inzake gegevensverwerking heeft vastgesteld. Heden wordt in de wet nog steeds niet voorzien welke metagegevens worden verwerkt bij het houden van het persoonlijk onderhoud per videoconferentie en zelfs het bestaan op zich van een dergelijke verwerking komt er niet in voor. Verder blijkt niet welke categorieën van personen toegang hebben tot de metagegevens en tot de beelden en geluiden van de videoconferentie. Ook welke doeleinden worden nagestreefd met de verwerking van de metagegevens en de beelden en geluiden van de videoconferentie en wat de bewaartermijn is van de gegevens die worden verzameld tijdens het persoonlijk onderhoud per videoconferentie is niet geregeld. De wet van 16 juni 2026 voegt dus enkel een uitdrukkelijke wettelijke basis voor het voeren van een persoonlijk onderhoud via videoconferentie toe, zonder de inhoudelijke gegevensbeschermingswaarborgen in te vullen die het Grondwettelijk Hof als constitutief heeft aangemerkt.

In haar advies nr. 47/2026 van 17 maart 2026, met betrekking tot het voorontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ter uitvoering van het Migratie- en asielpact van de Europese Unie, stelde de Gegevensbeschermingsautoriteit reeds dat artikel 59 van het voorontwerp (het huidige artikel 57/5sexies van de Vreemdelingenwet) geen nadere regels bevat voor de persoonsgegevensverwerkingen die

noodzakelijkerwijze door het commissariaat-generaal zullen worden uitgevoerd wanneer het persoonlijke onderhouden via videoconferentie voert (*Parl. St. Kamer DOC 56 1401/002*, p. 32-34). De Gegevensbeschermingsautoriteit gaf aan dat hierin nochtans dient te worden voorzien als waarborg voor de rechten en vrijheden van de betrokkenen en stipte elders in het advies aan dat de persoonsgegevens die in het kader van het persoonlijk onderhoud van een verzoek om internationale bescherming worden verstrekt en verwerkt vaak zullen behoren tot bijzondere categorieën van gegevens in de zin van artikel 9 van de AVG (zie tevens *infra*) en betrekking hebben op personen die zich in een kwetsbare situatie bevinden. De Gegevensbeschermingsautoriteit adviseerde onder meer, na kennis te hebben genomen van de door het commissariaat-generaal verstrekte informatie dat geen opnames zullen gemaakt worden van de videoconferentie, dat het aangewezen is dit uitdrukkelijk te verbieden en te bepalen, naar het voorbeeld van artikel 27/1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. Zij adviseerde eveneens dat het commissariaat-generaal, bij het houden van persoonlijke onderhouden via videoconferentie, zijn verwerkingen van persoonsgegevens beperkt tot het verzamelen van gegevens betreffende de personen die aan het onderhoud deelnemen en die noodzakelijk zijn voor de werking van het videoconferentiesysteem, alsmede tot de gegevensverwerkingen die nodig zijn voor de *realtime* overdracht van beeld en geluid aan deze personen. Nog volgens de Gegevensbeschermingsautoriteit diende eveneens te worden bepaald dat het commissariaat-generaal de verwerkingsverantwoordelijke is voor deze verwerkingen van persoonsgegevens. Tot slot gaf de Gegevensbeschermingsautoriteit aan dat, eveneens als waarborg voor de rechten en vrijheden van de betrokkenen, aanvullende voorwaarden moesten worden opgenomen in artikel 57/5sexies in ontwerp, opdat het commissariaat-generaal kan beslissen om de onderhouden via videoconferentie te laten plaatsvinden. Het ging er meer bepaald om dat de personen die aan het onderhoud via videoconferentie deelnemen daaraan op effectieve wijze kunnen deelnemen, dat zij zonder technische belemmeringen kunnen worden gezien en gehoord, dat zij dezelfde rechten genieten als bij fysieke onderhouden en dat zij, indien zij worden bijgestaan door een advocaat of vertegenwoordiger, tijdens het onderhoud via videoconferentie vertrouwelijk met deze kunnen communiceren.

In haar advies verwees de Gegevensbeschermingsautoriteit naar artikel 27/1 van de RvS-wet. § 1 van dit artikel geeft omstandig weer wanneer een zitting per videoconferentie kan plaatsvinden en onder welke cumulatieve voorwaarden en § 2 bevat de waarborgen van de organisatie en het verloop van de zitting per videoconferentie. In § 5, eerste lid, wordt de Raad van State uitdrukkelijk aangewezen als verwerkingsverantwoordelijke in de zin van artikel 4, punt 7), van de AVG. In de leden 2 tot 4 van § 5 en in § 6 wordt uitgebreid aandacht besteed aan het doel van de persoonsgegevensverwerking, het verbod tot opname, bewaring of elke vorm van verwerking van de videoconferentie na afloop van de zitting via videoconferentie van verwerkte persoonsgegevens en de straf die hierop staat.

De Raad wijst er verder op dat artikel 763ter van het Gerechtelijk Wetboek eveneens voorziet in een uitgebreide wettelijke regeling voor het gebruik van videoconferentie in gerechtszaken. In dit artikel wordt bepaald wat het doel is van het gebruik van de videoconferentie in gerechtszaken, wie de beheerder is van het videoconferentiesysteem en waarvoor deze instaat, wie de (gezamenlijke) verwerkingsverantwoordelijken zijn in de zin van de AVG en van de wet van 30 juli 2018 betreffende de bescherming van natuurlijke personen met betrekking tot de verwerking van persoonsgegevens, welke de categorieën van gegevens zijn die worden verwerkt (waarbij aandacht is voor verwerking van persoonsgegevens van natuurlijke personen, voor metagegevens gegenereerd door de connectie met het videoconferentiesysteem, voor de afbeelding en de stem van de personen die deelnemen aan de zitting, voor de gegevens, met inbegrip van de persoonsgegevens, meegedeeld in de loop van de zitting en voor de gegevens betreffende de zitting waaraan wordt deelgenomen en het uniek identificatienummer van het dossier dat ter zitting wordt behandeld), wat de bewaartermijn van de gegevens is en wie toegang heeft tot de metagegevens.

In de uiteindelijke aanneming van de wet werd er geen rekening gehouden met de hoger weergegeven opmerkingen die de Gegevensbeschermingsautoriteit in haar advies nr. 47/2026 heeft geformuleerd. Zo is het commissariaat-generaal niet uitdrukkelijk aangeduid als verwerkingsverantwoordelijke, is niet bepaald dat het gebruik van videoconferentie uitzonderlijk moet blijven (men spreekt enkel van 'in gerechtvaardigde omstandigheden' die evenwel in de memorie van toelichting verder en genoegzaam worden toegelicht), ontbreekt een uitdrukkelijk verbod op het opnemen van de onderhouden, evenals diverse andere waarborgen met betrekking tot het goede verloop van de onderhouden en tot de gegevensverwerking, die beperkt dient te blijven tot hetgeen noodzakelijk is voor de werking van het videoconferentiesysteem.

Bij haar nota met opmerkingen voegt de verwerende partij een 'Privacyverklaring persoonlijk onderhoud via videoconferentie – verzoekers om internationale bescherming' (bijlage 1). Het volstaat echter niet dat de procedurele waarborgen voor gegevensverwerking die het Grondwettelijk Hof heeft vastgesteld en als essentieel geacht en die *supra* zijn weergegeven in een dergelijke privacyverklaring zijn opgenomen.

Voorts kan de verwerende partij niet worden gevolgd waar zij benadrukt dat met het gebruikte systeem van videoconferentie geen metagegevens met persoonsgegevens van de verzoeker om internationale

bescherming worden gedeeld omdat er anonieme accounts worden gebruikt en er daarnaast gewerkt wordt met *end-to-end-encryptie* (E2EE) waarbij het sleutelbeheer bij de verwerkingsverantwoordelijke, het commissariaat-generaal, ligt en niet bij de verwerker. Deze beveiliging waarborgt volgens de verwerende partij dat derden (bv. de leverancier) geen toegang hebben tot het persoonlijk onderhoud. De Raad stipt aan dat het gebruik van anonieme accounts niet automatisch betekent dat de verwerking van de persoonsgegevens buiten de AVG valt. De kernvraag is of er sprake is van persoonsgegevens. Volgens de definitie vervat in artikel 4, punt 1), van de AVG wordt onder persoonsgegevens verstaan “*alle informatie over een geïdentificeerde of identificeerbare natuurlijke persoon („de betrokkene”); als identificeerbaar wordt beschouwd een natuurlijke persoon die direct of indirect kan worden geïdentificeerd, met name aan de hand van een identifier zoals een naam, een identificatienummer, locatiegegevens, een online identifier of van een of meer elementen die kenmerkend zijn voor de fysieke, fysiologische, genetische, psychische, economische, culturele of sociale identiteit van die natuurlijke persoon*”. Een persoonlijk onderhoud via videoconferentie waarbij beeld en/of geluid worden verwerkt valt in de context van een onderhoud in het kader van een verzoek om internationale bescherming steeds onder de AVG, ook wanneer deelnemers onder een pseudoniem of anoniem account deelnemen. Zo is de verzoeker om internationale bescherming bekend bij de verwerkingsverantwoordelijke. Hoewel in de videoconferentiesoftware een anonieme gebruikersnaam wordt gebruikt, weet het commissariaat-generaal wie wordt gehoord. De videoconferentie maakt deel uit van het administratief dossier. De verwerking heeft aldus betrekking op een identificeerbare natuurlijke persoon. Vervolgens wijst de Raad erop dat beeld en stem persoonsgegevens zijn. Tijdens een onderhoud worden de stem en vaak ook het beeld van de verzoeker om internationale bescherming, de tolk en de medewerker van het commissariaat-generaal verwerkt. Deze gegevens maken identificatie mogelijk en zijn daarom persoonsgegevens in de zin van artikel 4, punt 1), van de AVG. Het gebruik van pseudoniemen of anonieme accounts verandert dit niet. De AVG bepaalt niet dat gepseudonimiseerde gegevens nog steeds persoonsgegevens zijn, zolang de betrokkene met aanvullende informatie kan worden geïdentificeerd (overweging 26 en artikel 4, punt 5), AVG). Een anonieme accountnaam is in de praktijk slechts een vorm van pseudonimisering. Tijdens een persoonlijk onderhoud in het kader van een verzoek om internationale bescherming worden bovendien vaak gegevens verwerkt waaruit ras of etnische afkomst, religieuze of levensbeschouwelijke overtuigingen, politieke opvattingen, gezondheid, seksuele gerichtheid of andere gevoelige informatie kan blijken. Dit zijn veelal bijzondere categorieën van persoonsgegevens in de zin van artikel 9 van de AVG. Daarnaast kunnen de verklaringen gegevens bevatten over strafrechtelijke veroordelingen en strafbare feiten (artikel 10 AVG), hetgeen noopt tot passende waarborgen.

De Raad is van oordeel, gelet op het geheel van voorgaande elementen, dat het gegeven dat het persoonlijk onderhoud per videoconferentie plaatsvindt middels het werken met anonieme accounts (en het werken met *end-to-end-encryptie*) niets afdoet aan de toepasselijkheid van de AVG. De verwerking van persoonsgegevens maakt integraal deel uit van de behandeling van een individueel verzoek om internationale bescherming, waarbij de betrokkene voor de verwerkingsverantwoordelijke (het commissariaat-generaal) identificeerbaar is en waarbij bovendien veelal bijzondere categorieën van persoonsgegevens worden verwerkt. Ook in de rechtspraak van het Hof van Justitie wordt het begrip ‘persoonsgegevens’ ruim uitgelegd (zie bv. HvJ 4 september 2025, C-413/23 P over gepseudonimiseerde gegevens).

Waar de verwerende partij opwerpt dat er geen opname wordt gemaakt van het persoonlijk onderhoud via het systeem dat gebruikt wordt voor videoconferentie en er aldus geen bewaring plaatsvindt, merkt de Raad op, het hierboven aangehaalde advies van de Gegevensbeschermingsautoriteit indachtig, dat het aangewezen is dit uitdrukkelijk te verbieden en te bepalen dat het commissariaat-generaal, bij het houden van persoonlijke onderhouden via videoconferentie, zijn verwerkingen van persoonsgegevens beperkt tot het verzamelen van gegevens betreffende de personen die aan het onderhoud deelnemen en die noodzakelijk zijn voor de werking van het videoconferentiesysteem, alsmede tot de gegevensverwerkingen die nodig zijn voor de *realtime* overdracht van beeld en geluid aan deze personen. Aangezien dit beschouwd moet worden als een essentieel element van de gegevensverwerking kan het niet volstaan dit in een privacyverklaring op te nemen. Bovendien stelt deze privacyverklaring uitdrukkelijk dat het commissariaat-generaal voor de realisatie van het persoonlijk onderhoud via een systeem van videoconferentie een beroep doet op een verwerker, waarbij potentieel sprake kan zijn van doorgifte aan landen die niet tot de Europese Unie behoren. De loutere vermelding dat de overeenkomst met deze verwerker veiligheidsclausules bevat, zonder deze verder te specificeren, en dat door de versleuteling van het persoonlijk onderhoud een passend niveau van bescherming van persoonsgegevens wordt gegarandeerd, zonder hieromtrent verdere informatie te verstrekken, volstaat in de huidige stand van zaken niet als garantie dat dergelijke doorgifte niet kan plaatsvinden.

Tot slot haalt de verwerende partij aan dat de notities van het persoonlijk onderhoud deel uitmaken van het administratief dossier waardoor de bewaartermijn van het administratief dossier geldt. De Raad stipt aan, los van de vaststelling dat deze bewaartermijn enkel in de privacyverklaring is opgenomen, dat dit enkel

betrekking heeft op de notities van het persoonlijk onderhoud als dusdanig doch geenszins op de verwerking via videoconferentie.

Bovendien miskent de verwerende partij door te suggereren dat de praktische werkwijze van het commissariaat-generaal (anonieme accounts, E2EE-encryptie, geen opname, bewaartermijn conform het administratief dossier) de wettelijke leemten compenseert, de dwingende aard van artikel 6, lid 3, van de AVG. Zo moet de rechtsgrond voor de verwerking worden vastgesteld bij wet of Unierecht. Het volstaat niet dat de verwerkingsverantwoordelijke via interne richtlijnen of een privacyverklaring waarborgen voorziet. De Vreemdelingenwet zwijgt over de essentiële elementen inzake gegevensverwerking. Aldus is er geen sprake van een duidelijke en voorzienbare rechtsgrond die de AVG, alsook artikel 8 van het EVRM opleggen. Hieruit volgt dat het persoonlijk onderhoud van verzoeker op 18 mei 2026, met name voor wat betreft de hoger vermelde procedurele waarborgen inzake gegevens bescherming, werd gehouden zonder een toereikende wettelijke grondslag in de zin van artikel 6, lid 3, van de AVG, gelezen in samenhang met artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 EVRM. Dit levert een substantiële onregelmatigheid op die door de Raad niet kan worden hersteld.

Het persoonlijk onderhoud vormt een essentieel onderdeel van de asielprocedure. Wanneer dat volledig door middel van videoconferentie gebeurt zonder voldoende wettelijke regeling van de gegevensverwerking en de modaliteiten van het systeem, raakt dat niet een bijkomstig aspect maar de kern van de procedure. Het commissariaat-generaal heeft *in casu* een procedurevorm gebruikt waarvoor de wetgever de essentiële waarborgen niet heeft vastgelegd.

4.3. Gelet op het feit dat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleefte die door de Raad niet kan worden hersteld, moet de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 2.60, § 2, tweede lid, van de RvV-wet worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 18 juni 2026 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken op zeventien juli tweeduizend zesentwintig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

M. VERSCHOOTEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VERSCHOOTEN

M. RYCKASEYS